

PLATONISEN INTERNATIONALISMIN VARARIKKO

Olemme jo puhuneet siitä (ks. „Sotsial-Demokratin” 41. numeroa)*, että „Nashe Slovon” pitää esittää tarkasti ainakin toimintaohjelmansa, jos se haluaa, että sen internationalismi voitaisiin ottaa todesta. Ikään kuin vastauksena meille „Nashe Slovon” 85. numerossa (9/V) on julkaistu „Nashe Slovon” toimituksen ja sen pariisilaisten työntekijäin kollegion kokouksessa hyväksytty päätöslauselma, jota käsiteltäessä „kaksi toimituksen jäsentä, hyväksyen päätöslauselman yleisen sisällön, ilmoitti esittävänsä eriävän mielipiteen Venäjällä harjoitettavan puolueen sisäisen politiikan organisaatiometodeista”. Tämä päätöslauselma on kerrassaan suurenmoinen poliittista hämmennystä ja avuttomuutta kuvaava asiakirja.

Monen monta kertaa toistetaan sana internationalismi, julistetaan „täydellistä aatteellista rajankäyntiä kaikkien sosialistisen nationalismin muunnosten kanssa”, siteerataan Stuttgartin ja Baselin päätöslauselmia. Aikeet ovat hyvät, se on selvää. Mutta... mutta haiskahtaa fraasilta, sillä ei voida eikä tarvitsekaan toimittaa todella „täydellistä” rajankäyntiä todella „kaikkien” sosialinationalismin muunnosten kanssa, samoin kuin ei voida eikä tarvitsekaan luetella täydellisesti kaikkia kapitalistisen riiston lajeja tullakseen kapitalismin viholliseksi. Mutta voidaan ja täytyy toimittaa selvä rajankäynti perusmuunnosten kanssa, esim.: plehanovilaisen, potresovilaisen („Nashe Delo”), bundilaisen, axelrodilaisen, kautskylaisen muunnoksen kanssa. Päätöslauselma lupaa liian paljon, mutta ei anna mitään; se uhkaa

* Ks. tätä osaa, ss. 176—180. *Toim.*

erottautua täydellisesti kaikista muunnoksista, mutta pelkää nimetä edes tärkeimpiä niistä.

...Englannin parlamentissa pidetään epäkohteliaana kutsua jotakuta nimeltä, siellä on tapana puhua vain „jalosukuisista lordeista” ja „sen ja sen vaalipiirin korkeasti kunnioitettavista edustajista”. Kuinka suurenmoisia anglo-maneja, kuinka huolitellun hienoja diplomaatteja nuo „nasheslovolaiset” ovatkaan! He kiertävät niin hienosti asian olemuksen ja ruokkivat lukijoita niin kohteliaasti sanamuodoilla, joiden tarkoituksena on salata heidän ajatuksensa. He julistavat solmivansa „ystävälliset suhteet” (ilmetty Guizot! — kuten sanoo eräs Turgenjevin teoksen henkilöistä⁹⁵) kaikkiin järjestöihin, „mikäli ne noudattavat... vallankumouksellisen internationalismin periaatteita”... mutta ovat edelleenkin „ystävällisissä suhteissa” nimenomaan niihin, jotka eivät noudata näitä periaatteita.

„Aatteellinen rajankäynti”, jota nasheslovolaiset julistavat sitä juhlallisemmin, mitä vähemmän he aikovat ja voivat sen toimittaa, on sen selvittämistä, *mistä* sosialinationalismi on ilmaantunut, *mikä* on antanut sille voimaa, *miten* sitä vastaan on taisteltava. Sosialinationalistit eivät nimitä eivätkä tunnusta itseään sosialinationalisteiksi. He suuntaavat ja heidän on pakko suunnata kaikki ponnistuksensa siihen, että voisivat piiloutua salanimen taakse, sokaista työväenjoukkojen silmät, peittää opportunistiin ottamiensa yhteyksien jäljet, salata petoksensa, s.o. tosiasiallinen siirtymisensä porvariston puolelle, liittonsa hallitusten ja yleisesikuntien kanssa. Tähän liittoon nojautuen ja kaikkia asemia hallussaan pitäen sosialinationalistit huutavat nyt muita enemmän sosialidemokraattisten puolueiden „yhtenäisyydestä” ja syyttävät hajotustoiminnasta opportunistien vihollisia — katso Saksan sosialidemokraattisen puolueen hallinnon („Vorstandin”) viimeistä virallista kiertokirjettä, joka on suunnattu *todella* internationalistisia aikakauslehtiä: „Lichtstrahlen” („Valonsäteitä”)⁹⁶ ja „Die Internationale” („Internationale”)⁹⁷ vastaan. Näiden aikakauslehtien ei ole tarvinnut julistaa „ystävällisten suhteiden” järjestämistä vallankumouksellisten kanssa eikä liioin „täydellistä aatteellista rajankäyntiäkään kaikkien sosialinationalismin muunnosten kanssa”; ne aloittivat suoraan rajankäynnin ja aloittivat sen niin, että opportunistien

„*kaikki* muunnokset” todella nostivat hirveän mölyn näyttäen sillä, miten tarkasti nuolet olivat osuneet maaliin.

Entä „*Nashe Slovo*”?

Se kapinoi polvillaan sosialinationalismia vastaan, sillä „*Nashe Slovo*” ei paljasta tämän porvarillisen virtauksen vaarallisimpia puolustajia (sellaisia kuin Kautsky), ei julista sotaa opportunistille, vaan päinvastoin on vaiti siitä, ei suorita eikä osoita mitään reaalisia toimenpiteitä sosialismin vapauttamiseksi häpeällisestä patriotismin vankeudesta. Sanoessaan: yhtenäisyys porvariston puolelle siirtyneiden kanssa ei ole välttämätöntä, mutta ei ole välttämätöntä myöskään eroaminen heistä, „*Nashe Slovo*” antautuu tosiasiallisesti opportunistien armoille tehden samalla kuitenkin sellaisen kauniin eleen, jonka voi käsittää siten, että se uhkaa opportunisteja hirmuisella vihalla, mutta jonka voi käsittää niinkin, että se vilkuttaa heille kättään. Todennäköisintä on, että todella ovelat opportunistit, jotka osaavat pitää arvossa vasemmistolaisten fraasien ja maltillisen käytännön toisiinsa yhdistämistä, vastaisivat „*Nashe Slovon*” päätöslauselmaan (jos heidät pakotettaisiin vastaamaan siihen) suunnilleen samalla tavalla kuin siihen vastasi kaksi toimituksen jäsentä: hyväksymme „yleisen sisällön” (sillä emme ole lainkaan sosialinationalisteja, ei sinnepäinkään!), mutta ajan tullen esitämme „eriävän mielipiteemme” „puolueen sisäisen politiikan organisaatiometodeista”. Sudet ovat kylläisiä ja lampaat ehjin nahoin.

„*Nashe Slovon*” hieno diplomatia romahti, kun piti puhua Venäjistä.

„Puolueen yhdistyminen edellisen kauden oloissa osoittautui Venäjällä mahdottomaksi”, sanotaan päätöslauselmassa. Lue: työväenpuolueen ja legalistilikkividaattorien ryhmän yhdistäminen osoittautui mahdottomaksi. Tämä on Brysselin liittoutuman vararikon välillistä tunnustamista likvidaattorien pelastamiseksi. Miksi „*Nashe Slovo*” pelkää suoraan tunnustaa tuota vararikkoa? Miksi se pelkää selvittää avoimesti työläisille tuon vararikon syytä? Eiköhän vain siksi, että tosiasiallisesti tuon liittoutuman vararikko todisti tuon liittoutuman kaikkien osanottajien politiikan olevan valheellista? Eiköhän vain siksi, että „*Nashe Slovo*” haluaa säilyttää „ystävälliset suhteet” sosialinationalismin

kahteen (ei vähempään kuin kahteen) „muunnokseen”, nimittäin: bundilaisiin ja Organisaatiokomiteaan (Axelrodiin), jotka ovat julkaisseet lehdistössä lausuntoja, mitkä todistavat heillä olevan suunnitelmia ja toiveita Brysselin liittoutuman uudestisyntymisestä?

„Uudet olosuhteet... kaivavat maata entisten puolue-ryhmien jalkain alta”...

Eiköhän asia ole päinvastoin? Uudet olosuhteet eivät ole vähääkään syrjäyttäneet likvidaattoruutta eivätkä edes horjuttaneet sen perusrunkoa („Nasha Zarjaa”) kaikesta yksilöiden horjumisesta ja puolelta toiselle loikkaamisista huolimatta; ne ovat syventäneet ja kärjistäneet erimielisyyttä sen kanssa, sillä likvidaattorimaisuutensa lisäksi se on muuttunut sosialinationalistiseksi! „Nashe Slovo” välttelee sille epämieluisia kysymystä likvidaattoruudesta, sillä uusi on muka horjuttanut vanhaa, eikä puhu mitään *vanhan*... likvidaattoruuden *jalkain alla olevasta uudesta*, sosialinationalistisesta, *maaperästä!* Huvittavaa kieräilyä! Emme puhu mitään „Nasha Zarjasta” siksi, kun sitä ei enää ole olemassa, ja „Nashe Delosta” nähtävästi siksi, että Potresovia, Tsherevaninia, Maslovia ja kumpp. voidaan pitää kapalovauvapoliitikkoina...

Mutta „Nashe Slovon” toimittajat haluaisivat pitää kapalovauvoina itseäänkin eivätkä vain Potresovia ja kumpp. Kuulkaa:

„Koska asia on niin, että edellisellä kaudella luodut ryhmäkunnat ja ryhmäkuntien välillä olevat ryhmät ovat vielä nykyiselläkin siirtymiskaudella ainoita” (huomatkaa tämä!) „eturivin työläisten järjestöllisen, vaikkakin kovin vaillinaisen, yhteenliittämisen tukikohtia, — „Nashe Slovo” on sitä mieltä, että sen perustoiminnan — internationalistien yhteenliittämisen — intressit tekevät mahdottomaksi niin lehden suoranaisen tai välillisen organisatorisen alistamisen jonkin vanhan puolueyhymityksen tahtoon kuin myös omien aateveljiensä keinotekoisien yhteenliittämisen erityiseksi ryhmäksi, joka olisi poliittisesti entisten ryhmittymien vastakohta”.

Mitä tämä on? Miten tämä on ymmärrettävissä? *Koska* uudet olosuhteet horjuttavat vanhoja ryhmiä, *niin sen vuoksi* me tunnustamme viimeksi mainitut *ainoiksi* reaalisiksi! *Kun kerran* uudet olosuhteet vaativat uutta

ryhmitystä, ei likvidaattoruuden, vaan internationalismin perusteella, *niin sen vuoksi* me kieltäydymme internationalistien yhteenliittämisestä pitäen sitä „keinotekoisena”! Aitoa poliittisen hedelmättömyyden ylenpalttista ylistelyä.

Saarnattuaan 200 päivää internationalismia „Nashe Slovo” on tunnustanut täydellisen poliittisen vararikkonsa: vanhojen ryhmitysten tahtoon ei „alistuta” (miksi noin hätäinen sana? miksei: niihin ei „liitytä”, niitä ei „kannateta”, niille ei „olla solidaarisia”?), uusia ei luoda. Eelemme vanhaan tapaan, likvidaattoruuteen perustuvissa ryhmityksissä, „alistumme” niiden tahtoon, mutta „Nashe Slovo” jääköön joksikin kirkuvan kyltin tapaiseksi tai lehdeksi, joka tekee juhlakäyntejä internationalistisen sananviljelyn puutarhoihin. „Nashe Slovon” kirjoittajat kirjoittelevat, ja „Nashe Slovon” lukijat lueskelevat.

Olemme puhuneet 200 päivää internationalistien yhteenliittämisestä ja tulleet johtopäätökseen, että emme voi yhdistää kerrassaan ketään, emme edes omaa väkeämme, „Nashe Slovon” toimittajia ja avustajia, ja julistamme sellaisen yhteenliittämisen „keinotekoiseksi”. Mikä riemujuhla Potresoville, bundilaisille, Axelrodille! Ja miten ovelaa työläisten pettämistä: julkipuoli — puhtaasti ei-ryhmäkuntalaisen, aikansa eläneistä vanhoista ryhmityksistä vapautuneen „Nashe Slovon” tehokkaat internationalistiset korulauseet; nurja puoli — yhteenliittämisen „ainoat” tukikohdat, vanhat ryhmitykset...

„Nashe Slovon” aatteellis-poliittinen vararikko, jonka se on nyt tunnustanut, ei ole sattuma, vaan kiertämätön seuraus siitä, että se on yrittänyt sanoin kiertää reaaliset voimasuhteet. Venäjän työväenliikkeessä nämä suhteet ovat likvidaattorien ja sosialipatrioottien („Nashe Delo”) virtauksen taistelua sitä marxilaista sosialidemokraattista työväenpuoluetta vastaan, jonka ennallisti vuoden 1912 Tammiin konferenssi, jota lujittivat työväenkuuriassa toimitetut IV Valtakunnanduuman vaalit, jonka tekivät vankaksi vuosien 1912—1914 pravdalaiset lehdet ja jota edustaa Venäjän sosialidemokraattinen työväenryhmä. Tämä puolue on *jatkanut* porvarillista likvidaattoruusvirtausta vastaan käymäänsä taistelua taistelullaan yhtä porvarillista sosialipatriotismin virtausta vastaan. Tämän puolueen, meidän puolueemme, linjan on vahvistanut oikeaksi Euroopan

sodan suuri, maailmanhistoriallinen kokemus ja „Nashe Slovon” uuden, tuhat ensimmäisen, ei-ryhmäkuntalaisen yhteenliittämisyrittäksen mitättömän pieni kokemus: tämä yritys meni myttyyn ja vahvasti Bernin neuvottelukokouksen päätöslauselman („Sotsial-Demokratin” 40. numero) „platonisista” internationalisteista*.

Todelliset internationalistit eivät halua kyhjäyttää (salaten sen työläisiltä) vanhoissa, likvidaattorien ryhmittymissä eivätkä jäädä kaikkien ryhmittymien ulkopuolelle. He tulevat meidän puolueeseemme.

*„Sotsial-Demokrat” № 42,
toukokuun 21 pnä 1915*

*Julkaistaan „Sotsial-Demokrat”
lehden tekstin mukaan*

* Ks. tätä osaa, ss. 150—151. *Toim*